دبزگرلور

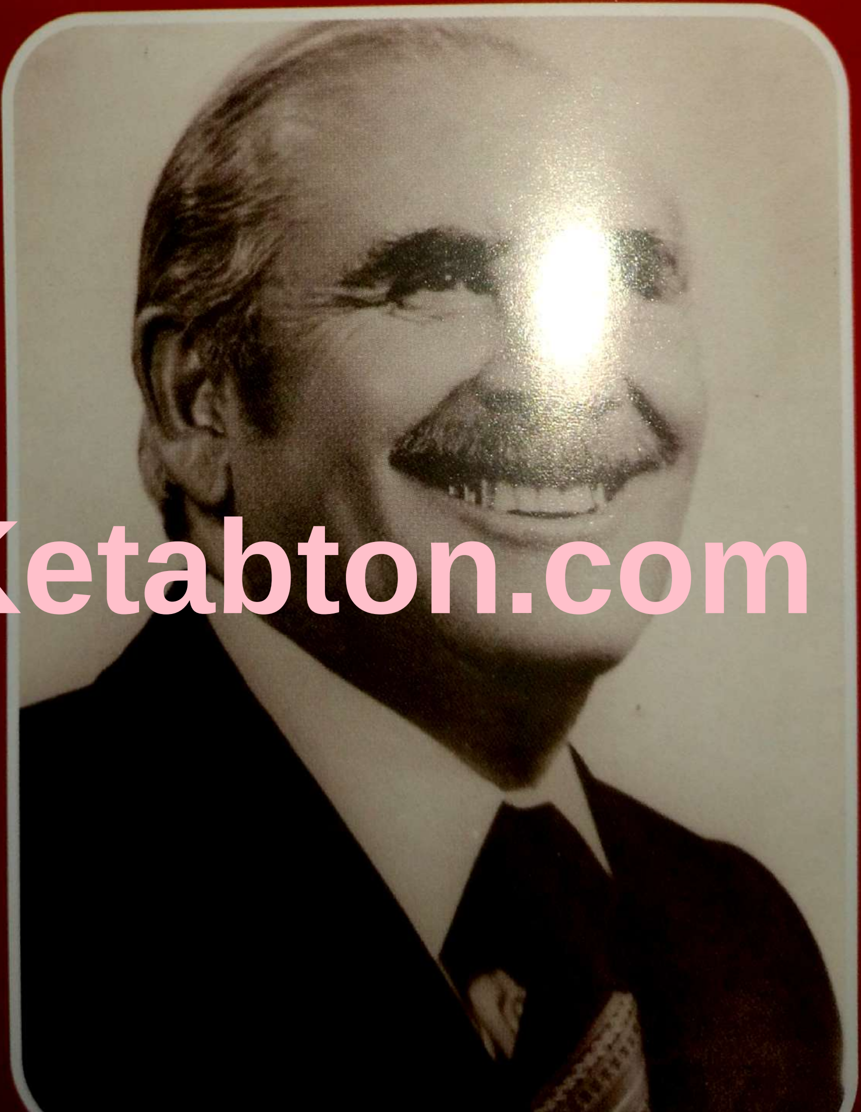

Ketabton.com

Scanned by CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

د غوايي لاندى

لاس و پښـي چـاودي مـخ سـپېره شـونډي وچـي يـو كـوچنى پېټى غـنم يـې پـر شـا را اړولـي وو او پـه سـتمي د كـور پـر لـوري را روان دى، بشـپړي نهـه مياشـتي يـې خـواري كښـلې ده او منتونـه يـې وړي دي، تـر څـو چـي پـه اخـري دوبـي (۹۰) منـه غـنم لـه بزګـرى نـه ورغلـل پـه دې كـي يـې (۹) منـه غـنم ملا صـاحب تـه زكـات وركـړل، (۳۰) منـه يـې پـش تـه وركـړل او څلـور منـه هـم (رقبـه) ترېنـه يـوړل، (۲۰) منـه يـې د هغـو دوو زرو افغـانيو پـه سـود كـي وركـړل كـومي چـي د ده د پـلار د مـرګ د خيـرات او اسـقاط لپـاره د يـوه سـودخور نـه پـه شـپېته منـه ګټـه راوړي وې، پـه كـور كـي د ده ماينـه او مـور او څلـور ماشـومان د ده لاره څـاري او ماشـومان يـې لـه كـوره راوتلـي او د هغـې لاري خواتـه پـه ډېـره اسـره ګـوري، پـر كومـه لاره چـي د دوى پـلار اوس كورتـه راځـي او د رشـې غـنم راوړي، د ده مـور او مـاينې د سږ كـال د محصـولاتو پـه شـاوخوا كـي خـورا ښـې خـوږې كيسـې كـولې او هيلـه يـې وه چـي ګـوندي سږ بـه يـو څـو ورځـي پـه نـس مـاړه سي، پـه دې وخـت كـي ماشـومان يـو پـه بـل پسـې د كـور لـوري تـه راځغلي او ناري وهي چي بابا راغى او غنم يې په شا دي.

بزګـر هـم پېټـى پـه شـا پـه كـور راننـوت او پېټـى يـې د خـوني لـه مخـه كښېښـود، مـور او مـاينې پـه الوتـو بنـو ترېنـه د رشـې احـوال پوښـته چـي پـه دې وخـت كـي يـو سـړى تـرازو او كـاني پـه لاس پـه انګـړ راكښېـووت او پـه كلـك ږغ يـې ورتـه وويـل چـي: "تـا خـو ويـل پـر راشـه بـه

(c) ketabton.com: The Digital Library

غنم د پور په عوض کي درکړم او تا ټوله غنم خپل کورته راوړل، خان صاحب په قهر وو، ویل یې چي دا څلور پنځه میاشتي کېږي چي تا نه (کورغم) ورکړی او نه دي (سړي غم) ادا کړی دی، روپۍ خو نه لرې ژر شه غنم راوتله، موریې چیغي کړې چي دا څو دانې چي ته یوسې نو موږ به څه خورو، ده ورته وویل خاوري!".

سم د لاسه یې اندی راواړاوه او ټوله غنم یې څیني وتلل او په پای کي یې لا نور هم پسې په قهر خوار بزګر ته وویل چي: "دونه منه خو لا نور هم درباندي پاته سول هغه به څرنګه سي".

خوار بزګر په داسي حال کي چي له څواشیني نه یې پر ستوني درد وو، تش جیوال و ځانده او یوې خوا ته یې کښېښود.

ماشومانو وژړل او په ژړا ژړا کي یې وویل چي: "موږ خو وږي وو، تاسي خو به یوه لپه نیني راکولې، د ماشومانو انا د باندي ولاړه او یو څه شفتل یې په پلو کي راوړه او له مالګي سره یې له ماشومانو سره وخوړه، خو ماشومان په دې تر ډېري مودې قانع نه سول او د ډوډۍ لپاره یې په ژړا پیل وکړ.

خوار بزګر ته اوس د کلي ګاونډیانو پور هم نه ورکاوه، ځکه له یوې خوا د ده ګاونډیانو هم دغه راز د ناداری تکلیف درلوده، له بلې خوا ده چي پر راشه باندي یو دوې کاسې اوړه ترینه پور کړي وو هغه یې بېرته نه وو ورکړي، او خپل اعتبار یې بایللی و، نو وروسته له هغه چي ډېر فکر یې وکړ، له ځانه سره یې فیصله وکړه چي د یوي غویي چي د ده وروستنی او یواځنی دا رایي وه د هغه په مرسته یې د خلکو بزګري کوله د عیال دقوت او لایموت لپاره حلال کړي او په خپله سترګي نهامي کړي په دې خصوص کي یې د مور او ماینې رضایت هم

Scanned by CamScanner

(c) ketabton.com: The Digital Library

واخيست او د يوې غويي يې حلال کړ چي د عيال د ژمي او مني قتغ سي او په خپله لخي پښې پړانګي پړانګي کالي بلي منطقې له د خوارۍ او مزدورۍ لپاره ولاړ.

ده په يوه توده منطقه کي شپږ مياشتي د خاورو او ختو مزدوري وکړه، ده ته يې د ورځي شپږ افغانۍ ورکولې، چي درې افغانۍ يې په سپوره ډوډۍ خوړلې او درې افغانۍ يې د کور لپاره سپمولې، په پای کي د ده ټوله ګټه (۴۲۸) افغانۍ سوه، چي په (۳۰۰) افغانۍ يې ځانته پنبې او کوچنيانو ته يو يو کميس واخيست، دی شپږ مياشتي په کور خبر نه وو، او په خورا بيړه او بنه زړه د کور لوري ته راروان سو چي د کور په وره راننووت او لوز او ماينې يې چيغي کړې.

وروسته ورته څرګنده سوه چي مور او درې ماشومان يې د سکاروي په اثر په مني لا مړه سوي دي، يو ګړی وروسته د کلي ملک وروغوښت او ورته يې وويل چي: "ستا د مور او ماشومانو کفنونه مي ورکړي دي چي قيمت يې (۴۳۳) افغانۍ کېږي او هم مي ستا پر ځای په دې شپږو مياشتو کي (۱۲۳) افغانۍ د (کورغم) او (سړي غم) پرې کړی دی، تا خو ځان نهام او خپلې مېلې دي کولې، ټول غمونه دي پر مونږ راايله کړي وو، اوس دستي زما پور چي (۷۴۲) افغانۍ کېږي راکړه" ځکه چي ده دا ټول رقم پر يو ځای نه شو تادیه کولای نو محکمې ته يې کښن کړ او بندي شو چي بيا د دې خوار او د ده د کالۀ احوال چا وا نه خيست[10]

«۱۳۳۰» ش کال ۱۹۵۱ ع کال

[10] اوسني ليکوال لومړی ټوک

Scanned by CamScanner

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library